

Vendim nr. 277, datë 30.07.2026

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë, i përbërë nga:

Fiona Papajorgji,	Kryetare
Sandër Beci,	Anëtar
Sonila Bejtja,	Anëtare

në datën 30.07.2026 mori në shqyrtim paraprak kërkesën nr. 44 (A) 2026 të Regjistrimit Themeltar, që i përket:

KËRKUES: **ARTAN MUÇA**, i përfaqësuar nga avokati Isuf Shehu, me prokurë.

OBJEKTI: **Shfuqizimi i vendimeve nr. 3197 (83001-00094-13), datë 21.06.2022 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Elbasan; nr. 10-2022-1546/283, datë 17.10.2022 të Gjykatës së Apelit Durrës; nr. 00-2025-1412, datë 23.09.2025 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si të papajtueshme me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**
Kthimi i çështjes për rigjykim në Gjykatën e Lartë.

BAZA LIGJORE: **Nenet 4, 17, 18, 27, 42, 131, pika 1, shkronja “f”, 134, pika 1, shkronja “i” dhe 142, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 5, 6, 7 dhe 13 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); nenet 27, 49, 50, 71 dhe 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).**

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese (*Kolegji*), pasi dëgjoi relatoren e çështjes Sonila Bejtja, shqyrtoi kërkesën, dokumentet shoqëruese të saj, si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Me vendimin nr.183, datë 12.12.2001, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Elbasan ka vendosur deklarinim fajtor të kërkuesit të pandehur, për kryerjen e veprave penale: (i) “Vrasja me dashje” të dy shtetasve, të parashikuar nga neni 76 i Kodit Penal (*KP*) dhe dënimin e tij me 20 vjet burgim (dy herë); (ii) “Mbajtja pa leje dhe prodhimi i armëve, armëve shpërthyes dhe i municionit”, të parashikuar nga neni 278, paragrafi 2, i *KP*-së, si dhe dënimin e tij me një vit burgim. Në përfundim, në aplikim të nenit 55 të *KP*-së, në bashkim të dënimeve, e ka dënuar kërkuesin me njëzet e pesë vjet burgim. Vendimi nuk është ankimuar dhe ka marrë formë të prerë në datën 24.12.2001.

2. Prokuroria pranë Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Elbasan (*Prokuroria e Elbasanit*), në datën 27.12.2001, ka nxjerrë urdhrin e ekzekutimit për këtë vendim, por duke qenë se i dënuari ka qenë në mungesë një kopje e urdhrin të dërguar dhe Komisarariatit të Policisë Elbasan, sektorit të kërkimit, dhe kërkuesi është shpallur në kërkim kombëtar dhe ndërkombëtar. Si rezultat i këtyre kërkimeve është bërë i mundur identifikimi i vendqëndrimit të tij në Mbretërinë e Bashkuar, ku qëndronte me një identitet tjetër.

3. Prokuroria e Përgjithshme e Republikës së Shqipërisë, në përputhje me Konventën Evropiane të Ekstradimit, Marrëveshjen ndërmjet Republikës së Shqipërisë dhe Mbretërisë së Bashkuar të Britanisë së Madhe e Irlandës së Veriut, që plotëson Konventën Evropiane për Ekstradimin, të vitit 1957, nenin 504 të Kodit të Procedurës Penale (*KPP*) dhe nenin 49 të ligjit nr. 10193, datë 03.12.2009 “Për marrëdhëniet juridiksionale me autoritetet e huaja në çështjet penale” (*ligji nr.10193/2009*), u ka përcjellë autoriteteve të Mbretërisë së Bashkuar dokumentacionin për ekstradimin e kërkuesit drejt Shqipërisë. Autoritetet përgjegjëse në datën 23.02.2021 kanë nxjerrë urdhërarrestin për kërkuesin, i cili në datën 24.02.2021 është arrestuar në shtëpinë e tij dhe është nxjerrë përpara gjykatës.

4. Me tej, me vendimin e datës 18.11.2021 “Gjykim për procedurat e ekstradimit”, gjykata në Mbretërinë e Bashkuar ka vendosur lejimin e ekstradimit të kërkuesit për në Shqipëri, me qëllim vuajtjen e dënimit të dhënë me vendimin nr.183, datë 12.12.2001 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor

Elbasan. Autoritetet e Mbretërisë së Bashkuar kanë njoftuar autoritetet shqiptare se kërkuesi ka paraqitur ankim ndaj vendimit të lejimit të ekstradimit për shkak se arrestimi i tij ka ndodhur përtej afatit 20-vjeçar të parashkrimit të veprës penale.

5. Me vendimin nr.3197 (83001-00094-13), datë 21.06.2022, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Elbasan ka vendosur rrëzimin e kërkesës së kërkuesit me arsyetimin se arrestimi i tij ka ndodhur brenda afatit 20-vjeçar të parashikuar në nenin 68 të KP-së. Kundër këtij vendimi ka paraqitur ankim kërkuesi.

6. Me vendimin nr. nr. 10-2022-1546/283, datë 17.10.2022, Gjykata e Apelit Durrës ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë. Kundër këtij vendimi ka ushtruar rekurs kërkuesi.

7. Me vendimin nr. 00-2025-1412, datë 23.09.2025, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit me arsyetimin se ai nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 432 të KPP-së.

8. Në datën 28.05.2026 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit të tij. Në lidhje me afatin për shqyrtimin paraprak të çështjes, të përcaktuar në nenin 47, pika 1, të Ligjit Organik të Gjykatës, bazuar në nenet 15, pika 2, dhe 21, pika 1, të Rregullores për Procedurat Gjyqësore të Gjykatës Kushtetuese, në këtë afat nuk llogaritet periudha e lejes vjetore të anëtarëve të Gjykatës, sipas nenit 18, pika 1, shkronja “b”, të po këtij ligji.

II

Pretendimet e kërkuesit

9. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se i është cenuar:

9.1.*E drejta për proces të rregullt ligjor*, e garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

9.1.1. *Së drejtës për t’u dëgjuar dhe parimit të kontradiktoritetit*, pasi ndonëse mbrojtja e kërkuesit ka kërkuar nëpërmjet memos së datës 19.09.2025 zhvillimin e seancës gjyqësore me praninë e palëve, Gjykata e Lartë e ka shqyrtuar çështjen në dhomën e këshillimit pa praninë e palëve duke i kufizuar mundësinë kërkuesit për të argumentuar mbi interpretimin e ligjit të huaj. Gjykata e apelit nuk ka analizuar argumentin thelbësor të mbrojtjes për mosekzekutimin e vendimit penal shqiptar nga autoritetet britanike, por vetëm kërkesën për ekstradim. Gjykata e Lartë e gjendur

përballë qëndrimeve të ndryshme jurisprudenciale të Kolegjit Penal lidhur me çështje me të njëjtin objekt gjykimi, duhet ta dërgonte çështjen e kërkuarit për unifikim në Kolegjet e Bashkuara.

9.1.2 *Parimit të barazisë përpara ligjit*, të garantuar nga neni 18 i Kushtetutës, pasi Gjykata e Lartë ka vepruar në kundërshtim me praktikën e mëparshme gjyqësore, konkretisht me vendimin nr.221, datë 03.12.2014 (*vendimi nr.221/2014*) të Kolegjit Penal. Mënyra sesi është trajtuar çështja e kërkuarit nga Gjykata e Lartë evidenton një problematikë serioze të mungesës së unifikimit të praktikës gjyqësore pavarësisht ekzistencës së qëndrimeve të ndryshme brenda vetë Kolegjit Penal. Autoritetet britanike gjatë periudhës 24.02.2021-25.08.2023 nuk kanë ekzekutuar vendimin penal shqiptar, por kanë zhvilluar vetëm procedurën e ekstradimit sipas aktit të ekstradimit (2003) (ligji i brendshëm britanik) dhe Konventës Evropiane për Ekstradimin (1957).

9.1.3. *Standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor*, pasi vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm përmbanin një arsyetim formal dhe nuk i kanë dhënë përgjigje të gjitha pretendimeve thelbësore të kërkuarit, si: (i) përse arrestimi në kuadër të një procedure ekstradimi duhet të konsiderohet fillimi i ekzekutimit kur autoritetet britanike pohojnë të kundërtën; (ii) përse praktika e Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë (vendimi nr.221/2014) nuk gjen zbatim në rastin konkret, por bëhet vetëm një konstatim formal se nuk ka forcë detyruese; (iii) nuk është sqaruar dallimi mes procedurës së ekstradimit dhe ekzekutimit të vendimit.

9.2. *E drejta për të mos u dënuar pa ligj*, e garantuar nga neni 29, pika 1, i Kushtetutës dhe neni 7 i KEDNJ-së, pasi, nga njëra anë, neni 68, shkronja “d”, i KP-së parashikon se vendimi penal nuk ekzekutohet kur nga dita që ka marrë formë të prerë kanë kaluar 20 vjet për dënimet nga 15 vjet deri në 25 vjet dhe, nga ana tjetër, ligji shqiptar nuk përmban asnjë dispozitë që të parashikojë se arrestimi i një personi në një shtet të huaj, në kuadër të një procedure ekstradimi, përbën fillimin e ekzekutimit të dënimit penal në Shqipëri. Po kështu, nuk ka një normë ligjore që të përcaktojë se arrestimi provizor për ekstradim ndërpret ose pezullon afatin e parashkrimit të ekzekutimit të dënimit. Gjykata e faktit, në mungesë të një baze ligjore të shprehur, kanë krijuar në mënyrë interpretative një shkak të ri ndërprerjeje të parashkrimit, duke konsideruar arrestin në Mbretërinë e Bashkuar si

moment të fillimit të ekzekutimit të vendimit të dënimit, duke mos interpretuar një normë ekzistuese, por duke krijuar një pasojë juridike të re, e paparashikuar nga ligjvënësi.

9.3. *Parimi i sigurisë juridike dhe parimi i shtetit të së drejtës*, të garantuara nga neni 4 i Kushtetutës, pasi momenti i fillimit të ekzekutimit të vendimit penal sipas nenit 68 të KP-së dhe vendimit unifikues nr.7, datë 11.10.2002 (vendimi nr.7/2002) të Gjykatës së Lartë, është kur vendimi merr formë të prerë dhe jo në diskrecionin e gjykatës rast pas rasti. Sipas nenit 68 të KP-së, vendimi i dënimit nuk ekzekutohet kur nga dita që ka marrë formë të prerë kanë kaluar 20 vjet për dënimet nga 15 vjet deri në 25 vjet burgim, si në rastin konkret. Vendimi i Gjykatës së Lartë ka interpretuar termin “Arrestim për llogari të ekstradimit” në një shtet të huaj si “Fillim i ekzekutimit të dënimit” në Shqipëri, ndërkohë që arrestimi nga autoritetet britanike është kryer në bazë të ligjit britanik (akti i ekstradimit) dhe jo në bazë të ligjit penal shqiptar, si dhe autoritetet britanike kanë shqyrtuar vetëm kushtet për lejimin e ekstradimit dhe nuk kanë ekzekutuar vendimin penal shqiptar.

9.4. *Liria personale*, e garantuar nga neni 27 i Kushtetutës, pasi çdo dyshim mbi momentin e fillimit të ekzekutimit të vendimit penal duhet të interpretohet në favor të lirisë personale dhe jo në favor të zgjerimit të pushtetit ndëshkues të shtetit.

III

Vlerësimi i Kolegjit

A. Për kriteret e praueshmërisë së kërkesës

10. Çështja e legjitimitetit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë edhe kriteret e nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike efektive, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësura në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

11. Kërkuesi, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “f” të pikës 1 të nenit 131 dhe shkronjës “i” të pikës 1 të nenit 134 të Kushtetutës, pasi ka qenë palë në çështjen

objekt të ankimit kushtetues individual, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi. Po kështu, ai plotëson edhe kriterin e *shterimit të mjeteve juridike efektive*, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës, pasi i është drejtuar Gjykatës me ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët e gjyqësorit të zakonshëm dhe pasi ka shteruar në formë e në substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta. Kërkuesi legjitimohet edhe *ratione temporis*, pasi vendimi i kundërshtuar i Gjykatës së Lartë është i datës 23.09.2025 dhe i është komunikuar mbrojtësit të kërkuesit nëpërmjet postës elektronike në datën 03.02.2026, ndërsa ankimi kushtetues individual është paraqitur në datën 28.05.2026, pra brenda afatit ligjor 4-mujor të parashikuar nga neni 71/a, pika 1, shkronja “b”, i Ligjit Organik të Gjykatës.

12. Për sa i përket legjitimitetit *ratione materiae*, kërkuesi ka pretenduar cenimin e procesit të rregullt ligjor në drejtim të *së drejtës për t’u dëgjuar dhe parimit të kontradiktoritetit, parimit të barazisë përpara ligjit dhe të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, së drejtës për të mos u dënuar pa ligj, parimit të sigurisë juridike dhe parimit të shtetit të së drejtës, si dhe të lirisë personale*. Nisur nga thelbi i pretendimeve të kërkuesit, Kolegji vëren se ato kanë të bëjnë me mënyrën sesi gjykatat e juridiksionit të zakonshëm kanë interpretuar procedurën e ekstradimit në funksion të momentit të fillimit të ekzekutimit të vendimit penal ndaj tij, si dhe nëse zbatimi i ligjit nga ato ka qenë arbitrar, duke sjellë, për pasojë, cenimin e lirisë personale, ndaj do të analizohen së bashku, në këndvështrim të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor.

B. Për pretendimin e cenimit të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor

13. Kërkuesi, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se, për sa kohë kanë kaluar 20 vjet nga momenti i fillimit të ekzekutimit të vendimit penal, sipas nenit 68 të KP-së, dhe vendimit unifikues nr.7/2002, dënimi i tij me 25 vjet burgim është parashkruar. Sipas kërkuesit, vendimi i Gjykatës së Lartë ka interpretuar termin “Arrestim për llogari të ekstradimit” në një shtet të huaj si “Fillim i ekzekutimit të dënimit” në Shqipëri, ndërkohë që arrestimi nga autoritetet e Mbretërisë së Bashkuar është kryer në bazë të ligjit britanik (akti i ekstradimit) dhe jo në bazë të ligjit penal shqiptar. Sipas kërkuesit, autoritetet e Mbretërisë së Bashkuar janë kufizuar vetëm në shqyrtimin e kushteve për lejimin e ekstradimit, por pa ekzekutuar vendimin penal shqiptar. Sipas kërkuesit, gjykatat e faktit, në mungesë të një baze ligjore, kanë krijuar në mënyrë interpretative një shkak të ri ndërprerjeje të parashkrimit, duke konsideruar arrestin në Mbretërinë e Bashkuar si moment të fillimit të ekzekutimit të vendimit të dënimit, duke mos interpretuar një normë ekzistuese, por duke

krijuar një pasojë juridike të re të paparashikuar nga ligjvënësi, ndërkohë Gjykata e Lartë, e cila duhet të shqyrtonte çështjen në seancë gjyqësore me praninë e palëve në mënyrë që kërkuuesi të argumentonte për interpretimin e ligjit të huaj, ka vepruar në kundërshtim me praktikën e mëparshme gjyqësore, konkretisht me vendimin nr.221/2014 të Kolegjit Penal. Sipas kërkuessit, mënyra sesi është trajtuar çështja e tij nga Gjykata e Lartë evidenton një problematikë serioze të mungesës së unifikimit të praktikës gjyqësore pavarësisht ekzistencës së qëndrimeve të ndryshme brenda vetë Kolegjit Penal, ndaj Gjykata e Lartë, e gjendur përballë qëndrimeve të ndryshme jurisprudenciale të Kolegjit Penal për çështje me të njëjtin objekt gjykimi duhet të dërgonte çështjen e kërkuessit për unifikim në Kolegjet e Bashkuara.

14. Gjykata ka theksuar se e drejta për proces të rregullt ligjor përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë, pasi u tregon palëve se ato janë dëgjuar dhe u jep mundësinë ta kundërshtojnë atë. Vendimi duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje, ndërsa argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara, të lidhura logjikisht dhe të mjaftueshme për të mbështetur pjesën urdhëruese. Ky standard vlerësohet rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete, duke analizuar nëse vendimet e kundërshtuara kanë paraqitur në mënyrë të mjaftueshme arsye ku mbështetet vendimmarrja (*shih vendimet nr. 30, datë 29.05.2023; nr. 45, datë 03.07.2017; nr. 63, datë 23.09.2015 të Gjykatës Kushtetuese*).

15. Në lidhje me vendimet e mospranimit të rekursit, Gjykata ka pranuar se arsyetimi i Gjykatës së Lartë mund të jetë i kufizuar, për sa kohë vendimi pasqyron shkaqet e rekursit dhe shpreh, në thelb, arsye të mospranimit të tij. Kur kolegji i Gjykatës së Lartë krijon bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs nuk bëjnë pjesë në ato që parashikon dispozita procedurale penale ose nuk gjejnë mbështetje në aktet e dosjes gjyqësore, është në funksionin e tij të vendosë, në pajtim me kërkesat ligjore, mospranimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore (*shih vendimet nr. 30, datë 29.05.2023; nr. 45, datë 03.07.2017; nr. 52, datë 14.11.2014 të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Gjykata ka theksuar gjithashtu se vlerësimi i fakteve dhe i provave të administruara, si dhe interpretimi i ligjit për qëllime të procesit gjyqësor janë detyrë e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm. Detyra e Gjykatës është të shqyrtojë nëse gjatë procesit gjyqësor ka pasur shkelje të të drejtave kushtetuese dhe nëse zbatimi i ligjit ka qenë eventualisht arbitrar, në kuptimin që bie ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë të përcaktuar në nenin 42 të Kushtetutës. Gjykata nuk vepron si shkallë e katërt gjykimi, por ajo ndërhyr atëherë kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e zakonshme është aq i dukshëm sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë

ndonjëherë, ose kur ai është i tillë që e bën gjykimin të padrejtë (*shih vendimet nr. 64, datë 23.10.2025; nr. 4, datë 31.01.2024; nr. 14, datë 21.06.2022 të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Sipas nenit 68 të KP-së, vendimi i dënimit nuk ekzekutohet kur nga dita që ka marrë formë të prerë kanë kaluar: a) njëzet vjet për vendimin që përmban dënim pesëmbëdhjetë gjer në njëzetepesë vjet burgim; b) dhjetë vjet për vendimin që përmban dënim pesë gjer në pesëmbëdhjetë vjet burgim; c) pesë vjet për vendime që përmbajnë dënim me burgim gjer në pesë vjet ose dënime të tjera më të lehta. Në lidhje me këtë dispozitë, me vendimin unifikues nr.2, datë 03.11.2014 (*vendimi nr. 2/2014*), Kolegjet e Bashkuara të Gjykatës së Lartë kanë arritur në qëndrimin unifikues se me shprehjen “Vendim i formës së prerë” do të kuptohet, sipas rastit, vendimi që ka marrë formën e “gjësë së gjykuar” ose “vendimi i ekzekutueshëm”. Vendimi penal merr “formën e prerë” në kuptimin e “gjësë së gjykuar” kur Gjykata e Lartë disponon sipas neneve 433 ose 441, pika 1, shkronjat “a”, “b”, “c” dhe “d” të KPP-së, ose kur palët humbasin afatet për paraqitjen e ankimit ose të rekursit.

18. Mbi bazën e këtyre standardeve, sikurse u parashtrua në rrethanat e çështjes, Kolegji vëren se kërkuesi me vendim të formës së prerë është dënuar me 25 vjet burgim për veprat penale të parashikuara nga nenet 76 dhe 278/2 të KP-së dhe në datën 27.12.2001 është nxjerrë urdhri i ekzekutimit të tij. Duke qenë në mungesë kërkuesi është shpallur në kërkim kombëtar e ndërkombëtar dhe si rezultat i kërkimeve është bërë i mundur identifikimi i vendqëndrimit të tij në Mbretërinë e Bashkuar, ku qëndronte me një identitet tjetër. Në datën 24.02.2021, pas nxjerrjes së urdhërarrestit nga gjykata në Mbretërinë e Bashkuar, kërkuesi është arrestuar në shtëpinë e tij dhe është nxjerrë përpara gjykatës, e cila, me vendimin e datës 18.11.2021 “Gjykim për procedurat e ekstradimit”, ka vendosur lejimin e ekstradimit të kërkuesit për në Shqipëri, me qëllim vuajtjen e dënimit të dhënë me vendimin e formës së prerë. Ndërkohë autoritetet britanike kanë njoftuar shtetin shqiptar se kërkuesi ka paraqitur ankim ndaj vendimit të lejimit të ekstradimit për shkak se arrestimi i tij ka ndodhur përtej afatit 20-vjeçar të parashkrimit të veprës penale.

19. Në vijim, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Elbasan ka vendosur rrëzimin e kërkesës së kërkuesit me arsyetimin se arrestimi i tij ka ndodhur brenda afatit 20-vjeçar të parashikuar në nenin 68 të KP-së, pasi nga momenti që vendimi penal nr.183, datë 12.12.2001, ka marrë formë të prerë e deri në momentin e arrestimit të tij për llogari të shtetit shqiptar, kanë kaluar 19 vjet e 2 muaj. Sipas gjykatës së shkallës së parë, Gjykata e Lartë ka një numër të madh vendimesh që pranojnë pikërisht faktin që kapja brenda këtij afati nga shërbimet partnere të policisë së vendit tonë, me qëllim ekstradimi, është konsideruar si një veprim i kryer për llogari të shtetit shqiptar dhe procedura e

ekstradimit të tij, pavarësisht vonesës dhe arsyes se përse mund të vijë, nuk mund ta përjashtojë atë nga vuajtja e dënimit.

20. Mbi ankimin e kërkuarit, Gjykata e Apelit Durrës ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë, me arsyetimin se situata e ekstradimit nga jashtë gjen rregullim në nenin 504 të KPP-së dhe, ndryshe nga sa pretendon mbrojtësi i kërkuarit, momenti i arrestimit të tij për efekt të ekzekutimit të dënimit penal të dhënë nga autoritetet shqiptare të drejtësisë përbën momentin e vënies në ekzekutim të vendimit të dënimit, ndërsa momenti i dorëzimit në ekzekutim të një procedure të suksesshme ekstradimi (si në rastin konkret) nuk përbën moment ku vihet rishtazi në ekzekutim vendimi i dënimit, por lidhet me vazhdimësinë e vuajtjes së dënimit të filluar në shtetin britanik. Sipas gjykatës së apelit, instituti i parashkrimit të ekzekutimit të dënimit penal, elaboruar edhe me vendimet unifikuese nr. 7/2002 dhe nr. 2/2014 të Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, përbën një nga format kryesore të bashkëpunimit gjyqësor ndërkombëtar me autoritetet e huaja në fushën e marrëdhënieve juridiksionale, pasi ekstradimi është e vetmja formë e dorëzimit të një shtetasi, nga shteti në territorin e të cilit ai gjendet, në shtetin që ka kërkuar dorëzimin për qëllime të ekzekutimit të një vendimi gjyqësor ose të gjykimit penal në shtetin kërkuar. Sipas gjykatës së apelit, duke përllogaritur afatin e parashkrimit nga data 24.12.2001, që është momenti i marrjes formë të prerë të vendimit të dënimit të dhënë nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Elbasan (vendimi nr.183, datë 12.12.2001), deri në momentin e kufizimit të lirisë që i është bërë kërkuarit nga autoritetet britanike të drejtësisë (datë 24.02.2021) për efekt të ekzekutimit të vendimit të dënimit me burgim, ka rezultuar që vendimi i dënimit është vënë në ekzekutim brenda afatit 20-vjeçar që imponon parashikimi i nenit 68/d të KP-së. Lidhur me pretendimet e ngritura nga kërkuari se gjykata e shkallës së parë ka vepruar në kundërshtim me qëndrimin e mbajtur nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë në vendimet nr.221/2014 dhe nr. 168, datë 21.10.2015, gjykata e apelit ka vlerësuar se ato nuk qëndrojnë, pasi vendimet e referuara nuk mbartin cilësinë e vendimeve njësuere për praktikën gjyqësore, pra qëndrimi i mbajtur në ato çështje të veçanta nuk ka pasur qëllim dhe as passjell unifikimin e vendimmarrjeve të gjykatave të zakonshme, për më tepër që një funksion i tillë në atë kohë (në kohën e dhënies së atyre vendimeve) ushtrohej nga Gjykata e Lartë, duke tërhequr për shqyrtim në Kolegjet e Bashkuara çështje të caktuara.

21. Ndërkohë Gjykata e Lartë ka vendosur mospranimin e rekursit të kërkuarit me arsyetimin se ai nuk përmbante shkaqe nga ato të parashikuara në nenin 432 të KPP-së. Gjykata e Lartë ka vlerësuar se, në kushtet e lejimit të ekstradimit të kërkuarit nga autoritetet përgjegjëse britanike

dhe të transferimit nga territori i Mbretërisë së Bashkuar për në Shqipëri, përmbajtja e nenit 504 të KPP-së, që parashikon se kërkesa për ekstradim interpretohet si një procedurë e aktivizuar në funksion të implementimit të urdhrit të prokurorit në gjykatën ku është dhënë vendimi i dënimit, përshtatet me konventat ndërkombëtare shumëpalëshe, në të cilat ka aderuar shteti shqiptar, dhe me ato dypalëshe, sikurse konventa e miratuar nga Kuvendi i Shqipërisë me ligjin nr.23 të vitit 2017 për ekstradimin të lidhur mes Republikës së Shqipërisë dhe Mbretërisë së Bashkuar. Sipas Gjykatës së Lartë, ndryshe nga sa pretendon kërkuesi, autoriteti ligjzbatues i shtetit britanik legjitimitetin e arrestimit të tij e ka mbështetur në zbatimin e detyrueshëm të urdhrit të arrestit ndërkombëtar, nxjerrë pikërisht mbi bazën e urdhrit të prokurorit për kapjen dhe burgosjen e kërkuesit për shkak të ekzekutimit të vendimit të formës së prerë të autoritetit gjyqësor të shtetit shqiptar dhe se verifikimi me pas i kushteve të lejimit të ekstradimit nuk ndryshon thelbin e legjitimitetit të arrestimit i cili mbetet i njëjtë dhe e ka origjinën *in primis* te kërkesa për ekstradim. Po kështu, Gjykata e Lartë ka vlerësuar se vendimi i saj nr. 221/2014, i marrë për referencë nga kërkuesi, është disponim i një kolegji të juridiksionit penal të Gjykatës së Lartë që nuk reflekton asnjë lloj force detyruese për kolegjet e tjera të të njëjtit juridiksion, si dhe në aspektin substancial, nuk referon të njëjtën situatë të ekzekutimit të vendimit të gjykatës shqiptare për transferimin e shtetasit shqiptar nëpërmjet procedurës së ekstradimit të aktivizuar në shtetin italian. (*shih paragrafin nr. 23 të vendimit të Gjykatës së Lartë*). Sipas Gjykatës së Lartë, kriteri ligjor për caktimin e masave shtrënguese ka të bëjë pikërisht me eliminimin e shmangies së ekzekutimit të dënimit dhe vuajtjes së tij në vendin kërkues të ekstradimit, ndaj, në kushtet kur ekstradimi pranohet, arrestimi i personit për llogari të kërkesës për ekstradim të shtetit dënues është një formë e pranimit të juridiksionit ekstraterritorial të shtetit kërkues në territorin e shtetit ku ndodhet personi. Gjykata e Lartë ka vlerësuar se bazuar në nenin 48 të ligjit nr.10193/2009 nxjerrja e urdhrit të prokurorit për kërkim ndërkombëtar të kërkuesit, me qëllim ekzekutimin e vendimit penal të formës së prerë konfirmon konkluzionin e gjykatave të faktit se ekzekutimi i vendimit të dënimit të formës së prerë ka nisur që në momentin e arrestimit të tij në shtetin e huaj (*shih paragrafin nr.25 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

22. Për sa më lart, duke iu referuar në tërësi pretendimeve të kërkuesit, fakteve në rastin konkret dhe standardeve kushtetuese, Kolegji vlerëson se ai ka marrë përgjigje të arsyetuar nga gjykatat e zakonshme për pretendimet e ngritura në kërkesë, në ankim dhe në rekurs. Vendimet e gjykatave të faktit pasqyrojnë mjaftueshëm faktet dhe ligjin e zbatueshëm për sa i përket përcaktimit të momentit të ekzekutueshmërisë së vendimit të dënimit të formës së prerë për të cilin

është kërkuar ekstradimi i kërkuarit nga Mbretëria e Bashkuar, sikundër edhe argumentet e gjykatave për qëndrimin e shprehur në dispozitiv. Po kështu, Gjykata e Lartë, në rolin e saj si gjykatë e ligjit, i ka dhënë përgjigje kërkuarit për mënyrën e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit procedural, të aplikueshëm në rastin e tij. Në këndvështrim të standardit të arsyetimit, Gjykata e Lartë, pasi ka marrë në shqyrtim shkaqet e rekursit të paraqitur nga kërkuari, ka arsyetuar se përse nuk bëjnë pjesë në ato të parashikuara nga neni 432 i KPP-së, duke e vlerësuar të drejtë vendimmarrjen dhe arsyetimin e gjykatës së apelit. Mospranimi i rekursit të kërkuarit nga ana e atij kolegji të Gjykatës së Lartë, në kuadër të shqyrtimit paraprak të tij, është në përputhje me kompetencat e njohura nga ligji procedural, ndërsa është në vlerësimin e atij kolegji për të vendosur nëse çështja duhet të shqyrtohet në seancë me praninë e palëve dhe, për më tepër, për të njësuar praktikën gjyqësore. Në procesin gjyqësor të kundërshtuar nga kërkuari nuk konstatohen shkelje të të drejtave kushtetuese dhe as që zbatimi i ligjit nga gjykatat e zakonshme të ketë qenë arbitrar, pra që të bjerë ndesh haptazi me konceptin e gjykimit të drejtë sipas nenit 42 të Kushtetutës. Vetëm fakti se në përfundim të procesit gjyqësor kërkesat e kërkuarit nuk janë pranuar, nuk vë në dyshim të drejtën e tij për proces të rregullt dhe, për rrjedhojë, nuk ka cenuar lirinë personale të kërkuarit, ndaj Kolegji vlerëson se pretendimi i tij për cenimin e *standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor* është haptazi i pabazuar.

23. Në përfundim, Kolegji çmon se kërkesa nuk plotëson kriteret ligjore për pranimin e saj për shqyrtim në seancë plenare.

PËR KËTO ARSYE,

Kolegji i Gjykatës Kushtetuese, në bazë të neneve 31 dhe 31/a, pika 2, shkronja “e”, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

Moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.